

Quadern de bitàcola

Isabel Oliva

Música antiga

Cada olivera té una geometria exacta
en el paisatge
de repetides fileres incansables;
dins les parets seques neixen finestres blaves,
la pell del mar té un punt de groc
amb tantes flors arrecerades
en les cales.
En cada cala tornen bocins de temps.
En les teulades, geranis i entre pissarres, baladres.

—quina llum mineral encega els ulls
i tensa les veles d'aquest llagut distant
ancorat en una platja de somnis—?

No ens queda sinó penjar-nos de la talaia
d'un pleniluni.
La música antiga ens arriba altra vegada
cada nit d'agost
sota el retaule de núvols
de l'església blanca.

Cadaqués, 1999

Cementiri de Portbou

No hi ha prou força a les mans
per llençar una pedra lluny
contra el mar i encara menys
per arribar a la lluna.
No hi ha res més enllà
de les illes inexistentes.
Cementiri de Walter Benjamin
entre xiprers,
amb dits que pentinen núvols
i ulls gebrats sota les estrelles.
Les escales baixen —punyents—
perforant les roques
fins a besar les ones.

M'enduré un còdol pigallat de grisos
com un record que s'anirà perdent
i a casa, el deixaré al jardí
com un més, entremig dels altres.

Portbou, 1999

Alfacs desolats

S'ha passejat la tristesa vora el mar,
camins enllà de les roques, dels avencs obscurs,
sentim allunyar-se la por, perdre el traçat
de dreces equivocades, petjades
d'un inútil retorn.

Els peus s'enfonsen en les dunes obsessives
del sorral —alfacs desolats—
trepitjant els còdols en cada topant
i un rem tot sol, abatut a la sorra.

Ara, quan trenqui la tarda i el vent
s'encalmi, el calabruix portarà
aiguats de tardor que desenterren
les arrels dels tristos canyers
—d'un verd àcid— brossa
vinclada al mig del llot, malmesa
entre les reixes de la resclosa.

Potser, els ulls oblidaran les platges
mortes, adormides en el malson
d'unes nits massa llargues.

El far

«no vull guiar-me per estels o far»
Derelictes. Joan Vinyoli

La llum del capvespre, vora el mar;
blaus de mirall venecià i vidre fos,
vermells de Murano, a l'hora de la posta.

Peus descalços de la meua solitud,
petjades efímeres a la sorra
que esborra l'aigua.

Al roquissar més alt de l'escullera,
tant a prop i tant llunyà,
sempre, els mateixos albatros,
els grans sentinelles silenciosos de les roques.

A sobrevent, el terral ens porta
un gust de sal a la boca
i en decibels de presagis,
aquelles vacances, nostàlgiques
melodies dels anys cinquanta,
melancòliques bombolles de gramòfon d'estiu.

Ara, són els derelictes del nostre passat
fustes i restes de vaixells enfonsats,
el llast d'unes vides. Aviat,
abans que surti el primer estel de la tarda
i el mar s'ompli dels pesquers a l'encesa,

la llum del far,
com un rem de plata, talla la nit,
obre clarors i torna
aquell gust de sal a la boca.

Manuscrit de naufrag

Amb un adéu, qualsevol tarda,
deixarem una ampolla a frec d'aigua
amb un manuscrit anònim, sense paraules.

El mar, tan blau, allunyarà les antigues esperances;
sense brúixola, travessarà oceans i boires blaves
entre esculls i bonança
i pels camins de l'oblit, ancorarà
a una illa verge on nien gavines i albatros.

Espiarà el somni dels estels
i la llum silenciosa de la lluna,
es gronxarà sobre el plàncton d'enigmàtiques algues.

I una tarda d'estiu, a l'hora càlida,
el suau balanceig d'un lent oratge,
l'adormirà a la riba de l'aigua
sobre els llençols blancs d'una mar en calma
i, ja no tindran sentit les paraules...

(Segon premi Rafael Sari, l'Alguer, 1999)

Laberint de Dèdal

S'endinsa un últim desig dins l'aigua verda.
Hem llençat la moneda a l'estany dels nenúfars
d'aquests jardins de Dèdal
màgics laberints envoltats de silenci.

No hi entra la llum, només
es desfibra en ombres humides, a recés
de la claror precisa del matí.

Sovint,
els passos es perden, vacil·lants,
per camins sense sortida, endins
d'espessos murs vegetals,
altes parets de teix i evònim
arcs de xiprers de traç antic
retallats a cop de podadores
d'uns mítics jardiniers invisibles.

A cada revolt serpenteja un record.
A cada angle una esperança.

Arribem al punt simètric, exacte.
Al centre del Paradís,
l'estàtua nua d'Eros,
—petit infant de marbre—

En l'estany dels somnis,
l'aigua ens respon
en cercles concèntrics
de silenci.

(Segon premi Rafael Sari, l'Alguer, 2000)

